

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

32. De filio Viduæ à Christo resuscitato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59868](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59868)

DE RESUSCITATO FILIO VIDUÆ
D V AE.
MEDITATIO XXXII.
EVANGELIUM.

ET factum est, deinceps
ibat IESVS in ciuitatem
quæ vocatur Naim, & i-
bāt cum eo discipuli eius,
& turba copiosa. Cùm autem ap-
propinquaret portæ ciuitatis, ecce
defunctus efferebatur filius vnice
matri suæ: & hæc vidua erat, & tur-
ba ciuitatis multa cum illa. Quam
cùm vidisset Dominus, misericor-
dia motus super eam, dixit illi, No-
li flere. Et accessit, & tetigit loculū.
Hi autem qui portabant; steterunt,
Et ait. Adolescens, tibi dico, surge.
Et resedit qui erat mortuus, & coepit
loqui, & dedit illum matri suæ.
Acceptit autem omnes timor, &
ma-

magnificabant DEVM dicentes.
Quia Propheta magnus surrexit in
nobis, & quia Deus visitauit plebem
suam.

FIGVRA.

ELIAS vadens Sareptam Sidonio-3.Reg.17.
Erum ciuitatem resuscitauit filium
vidua Sareptana, & vinum restituit
matri sua.

CONSIDERATIONES.

CONSIDERA quomodo bene-
dictus IESVS, dum nobiscum *Punct. 1.*
inter homines conuersatus est, nunquã
cessarit ab officio promouendæ nostræ
salutis; Totos dies erat in templo do-
cens, nocte orationi vacabat, ciuitates,
villas & castella obibat euangelizans
vbique regnũ Dei, dæmones eiciens,
aliaque beneficia præstans. Atq; hanc
curam tam accuratam quam habebat
de paterna gloria, humanaque salu-
te promouenda, non solum demon-
strauit in pueritia, quando rogatus
à parentibus, cur eos ita dereliquisset,
eis respondit. *Luc. 2.* *Quid est quod me querebatis,*
an nesciebatis, quia in his que patris mei
sunt oportet me esse. Sed etiam demon-
strauit, quando à discipulis inuitatus ad
Bb 2 man-

Ioan. 4.

manducandum, dixit. *Meus cibus est, ut
faciam voluntatem eius qui misit me, ut per-
ficiam opus eius.* Quod opus non erat al-
liud, quam procuratio nostræ salutis.
Hæc erga cura, hoc desiderium mouit
Saluatorem ut Capharnaõ digressus
conferret se in ciuitatem Naim; cui ap-
propinquans obuium habuit hunc a-
dolescentem defunctum, & post funus
eius matrem amarè plorantem. Vbi
confidera, quam fœlix & salutaris sit
occursus & respectus Domini, nam in
regione Gerasenorum occurrentes du-
os energumenos, confestim à dæmone
liberauit. Vidit Dominus Petrum &
Andream piscantes pisces, & subito fe-
cit ex eis piscatores hominum. Vidit
Matthæum publicanum sedentem in
telonio: & ex publicano fecit Aposto-
lum. Vidit illum paralyticum, qui tot
annis præstolatus erat iuxta piscinam,
& subito sanitati illum restituit. Vidit
cæcum natum, & facultatem videndi
illi reddidit. Respexit quoque Petrum
in atrio Pontificis, & commouit cor e-
ius ad pœnitentiam: sic nunc vidēs plo-
rantem viduam, se ei offert in consola-
torem, & restituta filio eius vita, cõuer-
tit planctum in gaudiũ. Felices lachry-
mæ, quæ meruerunt talem habere con-
sola-

solato
digna
spectu
nibu
quæ p
dis mo
gnis &
respic
Proph
rere m
z. II
Naim
fuit e
mini,
ne, c
uum
maio
mont
cum
spont
dum
que r
matr
IES
stares
ris c
ius d
defer
rant
vti t

solatorem; sc̄elix miseria, quæ tali fuit
 digna liberatore. Si ergo aspectus & re-
 spectus Domini tam salutatis est om-
 nibus, ora tu quoq; illum anima mea,
 quæ propter peccata tua te deprehen-
 dis mœstam & afflictam, vt suis beni-
 gnis & misericordibus oculis te quoq;
 respicere dignetur, dicens vna cum
 Propheta. *Respice in me Domine, & mise-
 rere mei, quia vnicus & pauper sum ego.* *Psal. 24.*

2. IBAT IESVS versus ciuitatem
 Naim. Magnum verè argumentum
 fuit eximia bonitatis & caritatis Do-
 mini, quod rogatus ab illo Centurio. *Matt. 8.*
 ne, dignatus fuerit ad sanandum ser- *Luc. 7.*
 uum, domum eius adire: sed longe
 maior bonitas & charitas ab eo de-
 monstrata est in præsentis exemplo;
 cum à nemine rogatus, vel vocatus
 sponte se in viam dat, ad proceden-
 dum obuiam iuueni defuncto, eum-
 que resuscitat, & viuum reddit afflictæ
 matri. Verum quid dico ego, ô bone
 IESV, te non fuisse rogatum, vt præ-
 stares hoc beneficium? cum potius fue-
 ris coactus, nam lugubris status hu-
 ius defuncti adolescentis, & lachrymæ
 desertæ & squalidæ matris, non pote-
 rant non tenero & misericordi cordi,
 vt tuum erat, potentissimæ quædam
 esse.

esse voces, quibus nō rogarent solum, sed etiam quadatenus te impellerent ad præstandam hanc misericordiam. Non potes nō, o amator hominū, pro summa tua bonitate & caritate, commoueri misericordia erga nostras arumnas, non cōpati nostris afflictionibus. Hæc enim caritas fuit illa, quæ te mouit ad nos creando, ad communicandum te ipsum nobis, & bonorum tuorum participes faciendos, imò hæc mouite ad eandem totam hanc vniuersitatem in nostram vtilitatem & auxilium. Hæc quoque te de celo detraxit, ut antidotum nostris lethalis morbis afferres. Hæc denique est, quæ nunc te flexit ut obuiam procederes adolescenti mortuo, ut in eius persona toti humanæ naturæ diuinæ gratiæ vitam peccatis amissam restituers. O quam felix hic occursum fuit, vitæ cum morte. Felix, inquam, non ratione mortis quæ victa & destructa est, sed ratione omnium nostrum, qui cum ob peccata nostra addicti fuerimus æternæ morti, obuiam facti Christo, vitæ auctori, sumus ab eo viuificati, & cælesti Hierusalem veræ matri nostræ restituti.

3. N. V. N. C. cogita non nihil anima.

ma mea, quando tu quoque iacebas
 mortua in peccatis, quando ex praua
 consuetudine peccandi, omni reme-
 dio destituta, quasi deportabaris ad ba-
 rathrum infernale: si Dominus tui mi-
 sertus non fuisset, vel sua gratia tibi non
 occurrisset, sed potius habita ratione
 tuorum flagitiorum, abrupisset vitæ tuæ
 filum, quod multis alijs minus te indig-
 nis fecit, quid tibi eueniret, vel ubi nunc
 versarere? sine vlla dubitatione inter *Esa. vlt.*
 inferni dānatos, inter voraces flāmas,
 inter vermes, qui moriuntur nunquam
 & in igne qui nunquam extinguetur, *Matt. 9.*
 in horrore & opprobrio sempiterno,
 ubi non auditur aliud quàm clamores, *Matt. 8.*
 fletus & stidor dentium, O quàm meri- *22.*
 to dicere poteris cum Propheta. *Nisi*
quia Dominus adiuuit me, paulò minùs habi- *Psal. 93.*
taret in inferno anima mea: Si ergo Do-
 minus se tam bonum declarauit erga
 te, si singulari eius beneficio adhuc vi-
 uis, & tempus quoque habes tuæ saluti
 prospiciendi, ne amplius sis tibi ipsi
 crudelis, peccatis accersendo mortem,
 nec sis tanto benefactori ingratus, ite-
 rum eum offendendo à quo tanta be-
 neficia accepisti.

4. VIDENS IESVS plorantem matrem defuncti, misertus dixit. Noli flere. Vide quo misericordiae sensu motus fuerit. CHRISTVS ad solandam, iuuandamque hanc pauperem viduam, non expectat donec rogetur, non postulat merita, non vult interuenire intercessores, sed sola sua misericordia adductus est ad iuuandum illam, & primo, corde eius miseretur, deinde verbis consolatur, denique & opere ipso iuuat excitando à morte eius filium. Considera quam suavis sit Dominus; nam quamuis mors, dolor, lachrymæ, aliæque ærumnæ & penæ huius vitæ meritò peccatis nostris debeantur: tamen ob magnum amorem quo nos prosequitur, non potest se continere, quando videt nos mœstos, vel aliqua re conturbatos non secus quam elementissima mater, quæ dum cernit dilectum filium lachrymantem, quasi fauciatam lachrymis illis omni studio laborat placare illum & consolari. SED quæ consolatio est hæc, bone IESV, quàm præbes huic afflictæ matri? quomodo ei dicis, ne fleat, cum ante oculos habeat tot causas flendi, vt quod sit sola, quod orbata aliâ marito, nunc etiam filio. cum ergo illi
nult-

nullum
um vel
buit qu
heub
coque
tis, ac p
filius, &
ipfi eu
ne fler
fles m
tibi ve
est po
ter &
Ego e
natiui
sicut n
ji, & n
bat, er
tuere
hi def
genu
lore d
re ta
põst
Nam
temp
lum
æter

nullum in hac vita superesset præsidium vel solatium, quid aliud facere debuit quam flere & lamentari? Verum heu bone IESU, quanto amplius te coquebat cura salutis huius adolescentis, ac proinde quanto verius tuus erat filius, & multo plus dilectus, quam erat ipsi eius matri? Quare & bene dixisti ei, ne fleret, atque si dicere voluisses. Cur fles mulier, quæ tam exiguam partem tibi vindicare potes in hoc filio: meum est potius flere, qui sum eius verus pater & verior quodque mater, quam tu. Ego enim solus eum creavi, & vsque ad natiuitatem nutriui & possedi; itaque sicut mihi solus vixit, ita mihi soli periit, & meo vnus sanguine & vita constabat, eum à morte liberare, & vitæ restituere. Noli ergo mulier amplius mihi de flere illum, quem non solum ego genui, sed deruo debeo tanto meo dolore & labore regenerare. Noli deplorare tanquam mortuum, quem paulò post videbis meliori vitæ restitutum. Nam moriendo perdidit tantum vitam temporalem, resuscitatus verò non solum corporis, sed etiam animæ vitam æternam recuperabit.

5. QVI deferebant corpus defuncti adolescentis ad verba CHRISTI substiterunt. Vbi considera, sicut quatuor sunt, qui deportant hominem ad sepulchrum, hoc est quatuor Elementa in totidem corporis nostri humoribus comprehensa, quæ cum non retinent conuenientem inter se proportionem & symmetriam, sed vnum excedit alterum, interitum homini conciliant: sic quatuor sunt, qui animam in peccatis mortuam deportant ad sepulchrum inferni, hoc est, spes longioris vitæ, nimia fiducia de diuina misericordia, amor inordinatus rerum creaturarum, & virtutum asperitas & difficultas. O quot diuturnioris vitæ spe decepti, existimantes sibi adhuc superesse pœnitentiæ tempus, & idcirco emendationem vitæ de die in diem prorogantes, opinione sua citius à morte sunt præuenti? Vnde cum instar virginum fatuarum, oleo bonorū operū vacuos, & peccatis onustos se deprehendissent, cū desperatione æternæ salutis ex hac vita excefferunt. Quot quoque plus in misericordiæ diuinæ magnitudinem, quàm in iustitiæ seueritatem respicientes, & idéo in peccata proni, ad agendam autem pœnitentiam tardi, ad ex-

Matt. 25.

re.

TA

defuncti
I. S. T. I
a, sicut
ominem
uor Ele-
ostri hu-
cum non
se pro-
ed vnum
homini
qui ani-
portant
spes lō-
ina mi-
s rerum
s & dif-
vitæ spe-
e super-
o emē-
orogā
te sunt
ginum
vacuos,
dissent,
ex hac
plus in
dinem;
espici-
dāgen-
ad ex-
re.

tremum, cum nullus locus esset reme-
dio, se deprehenderūt miserē defrauda-
tos: ac sero tandē cognouerunt spē ve-
nitæ (quando homo dū valet, vitā non
emendat) vanam esse & omnis fructus
expertē? Adhæc mundi, rerumq; crea-
tarum amor tam potens est, illecebraq;
voluptatis ceu catena ita constrictū &
colligatū tenet cor humanum, vt metu
nullo nec Dei, nec mortis, nec inferni
possit ab eis diuelli, nullumq; periculū
vel damnū existimat, modo stui eo pos-
sit, quod ardentē exoptat. Deniq; quot
sunt, qui ad primum arduæ & asperæ
virtutis vię aspectum terrentur, & ter-
giuersantur. Similes pigris & negligē-
tibus, de quibus scriptū est. *Stulti⁹ cōplicat*
manus suas, & comedit carnes suas dicens,
Melior est pugillus cū requie, quā plena vira-
que manus cum labore, & afflictione animi.
Verē stulti, quia si scirent, quantum sub
exigua illa asperitate lateret dulcedinis
& quantum paruo labore paretur præ-
mium, sine dubio, potius cum Prophe-
ta eligerent virtutis vias duras, ducētes
ad vitā, quā vias largas & planas ter-
renarum voluptatum, quę ducunt ad
mortem. O crudeles, & mortiferi por-
tatores à quibus homo miser portatur
& sepelitur in terra obliuionis, in qua
Bb 6 ho

Ecc. 4.

Psal. 16.

Matt. 7.

Ephe. 3.

homines immemores omnino Dei & propriae salutis, ac si nullum foret iudicium, nulla supplicia, nec vlla vita praeter praesentem alia, vitam agunt, vt loquitur Apostolus, sine DEO in hoc mundo. Pro his merito plangit Ecclesia mater nostra, pro his continuis precibus implorat Dei misericordiam, vt misericordia motus ob extremam miseriam & lachrymas sponsae suae dignetur eos eripere à peccati morte, & diuinæ gratiae suae vitae restituere.

4. Reg. 4.

6. DIXIT IESVS defuncto adolescenti. Ego tibi dico, Surge, & ille subito erigens se coepit sedere. Admiranda Saluatoris potentia, qui non vt Propheta Elizeus, multis precibus, vel crebris in corpus pueri inclinationibus, sed solo verborum imperio, momento vno vitam restituit. Sed quid mirum? cum ille fuerit illud verbum incarnatum, quod dixit, & facta sunt vniuersa. Vnde benedixit Saluator. *Tibi dico.* quasi dicere voluisset. Ego Deus tuus, Creator tuus, qui claues abyssi teneo, & in cuius manibus est mors & vita hominum. Ego qui facio quae volo in caelo & in terra, tibi dico & praecipio, vt surgas. Non igitur magnum fuit

Psal. 148.

vno

vno verbo à Christo illum hominem excitari, cum, vt dicit Apostolus, omnes totius mundi homines, etiam ij qui in minutissimum puluerem erunt, redacti vno voluntatis eius nutu, vnoque momento sint resuscitandi. Verum quārus stupor, cogitemus, fuerit ipsius excitati adolescentis, cum ex tenebris & vmbra mortis emerfus, apertis oculis conspexit ante se stantem vitæ auctorem? Similiter quantum, putamus gaudium, quanta lætitia fuerit illius afflictæ matris, quando vno temporis puncto vidit vitam filio redditam, sibi solatium allatum, vtrique salutem & animæ vitam. Nam, vt dicit Euangelista, confestim ceperunt confiteri Christum esse magnum Prophetam in mundum venturum, qui visitaturus erat plebē suam. Et hoc est, quod de illo adolescente dicitur, quod surgens ceperit loqui. Qui enim alij sermones eius potuerunt esse, nisi laudum & gratiarum actionis, quibus confessus fuerit & prædicarit diuinam eius omnipotentiam?

7. O anima mea, quid ages tu, quando in extremo die è puluere terræ cælesti voce excitabere, non iam, vt hic adolescens, vt iterum mori are, sed cum corpore immortali rapta vt inter an-

Apoc. 3.

1. Thess. 4.

1. Cor. 15.

Ioan. 5.

1. Theff. 5.
1. Cor. 13.

gelorum myriadas in aëre occurras
pijsimo tuo Redemptori; quando in
luce illa increata non iam per specu-
lum, & in ænigmate, sed clarè à facie
ad faciem videbis tuum liberatorem;
illum, inquam, qui vt te faceret suæ di-
uinitatis consortem, formam huma-
nitatis tuæ assumpsit, & vt daret vitam,
morti subiecit; quando ibi in illis ta-
bernaculis iustorum inter voces exul-
tationis & salutis, tu quoque incipies
loqui, quibus laudibus, quibus benedi-
ctionibus & præconijs celebrabis tuum
Creatorem? quod te ab hac mortali
vita liberatam, restituerit supernæ Hie-
rusalem matri tuæ, quæ nunc de tua
salute tantoperè est sollicita: Sed reuer-
tere in te nonnihil anima mea, & co-
gita, si digna esse velis, vt Dominus te
vocet ad beatam vitam cælestis glo-
riæ, conuenire vt nunc audias eius vo-
cem, & non obsurdescas quando te
vocat ad vitam gratiæ. At heu postquã
toties vocata es, nunc conscientiæ acu-
leo, & sanctis inspirationibus, nunc ser-
uorum eius opera qui continenter, tot-
que modis exemplo & verbis te invita-
runt & prouocarunt ad pœnitentiam,
tu, inquam, plus mortua & expers om-
nis sensus quam fuerit hoc defuncti
cada-

eadauer, adhuc surda & immobilis in tuo statu permanes.

COLLOQ^{IV}M.

Obscrabis Patrem æternum, vt sic-
ut vnigenitus eius filius respiciens
in afflictæ huius mulieris lachrymas,
misericordiâ motus tetigit filij defun-
cti loculum, cumque resuscitatum red-
didit matri suæ viuum: ita si propter
peccata tua indignus sis, qui à Maiesta-
te sua respiciaris, velit saltem in faciem
Christi sui respicere, qui instar matris
tanto dolore te parturiijt, & tantarum
lachrymarum, quas pro te sudit miser-
tus, dignetur sancto timore tuum quo-
que cor tangere, vt surgens per dignam
aliquâ pœnitentiam ex praua peccan-
di consuetudine vi diuinæ suæ gratiæ
ad nouam vitam exciteris.

DOCUMENTA.

1. **I**S cui CHRISTVS occurrit, erat adole-
scens & defunctus. Vnde primo docemur
quod ad mortem corporalem attinet, om-
nes etiam iuuenes & sanos debere vigilare,
cogitareq; aliquando esse moriendum; horam-
que mortis esse incertam, quandoquidem hic
homo in suæ ætatis flore vita defunctus est.
2. Cum certissimum sit nos morituros; ex-
perien-

perientia enim quotidiana, qua videmus ante
oculos homines mori, non patitur nos de eare
dubitare: omnis cura & studium nostrum in
hoc possum esse deberet, ut moremur in Do-
mino: in scriptura enim beati dicuntur, qui in
Domino moriuntur, nullum autem presentius
& securius ad hanc rem medium est, quam
vivere pie, dum sani sumus, & penitentiam
non prorogare in finem.

3. CHRISTVS mandavit Viduæ, ne fle-
ret, simul cohortans nos omnes, ne immodice
deploramus nostros defunctos, sed potius spe
future resurrectionis nos cõsolemur. Nam in-
fideles & Ethnici; qui spem talem nõ habent,
merito deplorant mortuos suos: nos vero qui
credimus, certissimamq; putamus esse resurre-
ctionem nostram, nullam mœrendi causam ha-
bemus.

4. CHRISTVS misertus matris resuscita-
vit filium. Optimum est nos esse vnitos Sanctæ
Ecclesiæ matri nostræ, tanquam filios obse-
quentes: qui si aliquando per peccatum incurra-
mus mortem spiritalem, quid nobis miseris
fieret, si hæc misericors mater suis precibus &
lachrymis Dei misericordiam non insteteret
ad resuscitandum nos, & diuine gratiæ vitam
nobis reddendam?

5. TVNC defunctus extra portam ciuitatis
elatus est, quando homo aliquo suorum sensuum,
qui sunt qua, animæ portæ, Deum lethaliter of-
fen-

lendit, ut, quando peruersa intentione, vel prauo desiderio oculos in aliquem defigit: quando disseminat discordias inter fratres, quando contumeliose loquitur de Deo vel proximo: quando libenter aures præbet detractionibus, & prauis colloquijs, & similiter quando reliquos sensus non custodit, patefaciendo aditum morti animæ suæ.

6. Hic defunctus resuscitatus fuit à Christo sub porta ciuitatis. Laboremus & nos, inter creatum peccatum mortale est: sub porta, dum tentatio est in principio, & Dominus remorsu conscientie tangit cor, ut subito surgamus & occasionem peccandi fugiamus, antequam Demon in executione operis nos illaqueet, & postea per prauam consuetudinem omni remedij spe abiecta in sepulchrum æternæ damnationis nos pertrahat.

7. De hoc defuncto scribit Euangelium. Primò, quod CHRISTVS accedens tetigerit loculum. Secundò, quod adolescens surgens resederit. Tertio, quod cœperit loqui. Quarto, quod restitutus sit matri suæ. Sic Peccatorum primò Christus prouenit sua gratia, & per peccati agnitionem suæq; salutis desiderium tangit eius cor. Secundò, per pœnitentiam & dolorem de peccatis peccator surgit. Tertio incipit loqui, accusando se in Confessione. Deniq; beneficio absolutionis & satisfactionis matri suæ Ecclesiæ viuus restituitur.

Matt. 9.
Luc. 7.
Ioan. 11.

8. Tres mortuos excitauit Christus. Primus intra domum. Alterum in porta urbis. Tertium iam sepultum & fetentem. Primus designat peccatum cordis, quod committitur consensu interno & prauis cogitationibus. Secundus quando peccatum verbo & opere prauo foras prodit. Tertius, quando peccator iam quasi sepultus in habitu, & mala consuetudine peccandi, per malum exemplum, quo alios corrumpit, fetet. Omnes hos sanat & resuscitat Dominus, quando verè penitentes redeunt ad ipsam. Sed tanto facilius excitantur per gratiam, quanto minus debilitati & mortificati sunt per culpam.

9. Vidua quia desieuit mortem sui dilecti filij, meruit vt Christus misericordia motus, eam resuscitaret. sic tu, si animam tuam amas quando aduertis te esse in aliquo peccato mortali, doleas & deplores eius mortem, vt merearis diuine misericordie tactu à Christo ad vitam reuocari.

DE

